

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. P. H.**, zast. JUDr. Petrem Živnůstkou, advokátem sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **X. V. T. T.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022, čj. MHMP 1903588/2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2023, čj. 14 A 16/2023-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 15 rozhodnutím z 27. 8. 2020, čj. ÚMPČ P15 32266/2020/OST/IRo, jednak povolil odstranění stávajících staveb, a jednak podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) schválil stavební záměr (novostavby rodinného domu s prodejnou v přízemí) osoby zúčastněné na řízení (stavebníka) na pozemku parc. č. X v k. ú. D. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce (vlastník sousedního rodinného domu) odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím jeho odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Ten ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Předně se neztotožnil s dílčími námitkami nepřezkoumatelnosti. Odůvodnění správních rozhodnutí shledal za dostatečná. Žalobci nepřisvědčil v tom, že nová stavba, byť je z formálního hlediska v souladu se stavebními normami, nepřipustně naruší místní poměry, zasáhne do pokojného stavu a práv vlastníků sousedních pozemků. S odkazem na judikaturu dospěl k tomu, že zvětšení objemu nové stavby oproti stavbě stávající, nový vzhled a dílčí změna jejího účelu, nemohou bez dalšího nepřipustně narušovat dosavadní místní poměry. V daném případě se jedná o odstranění již nevyhovující stavby a její nahrazení novou stavbou jiného vzhledu a objemu. Nová stavba již nemá být umístěna na hranici s pozemkem žalobce, ale bude posunuta na druhou stranu stavebníkovy pozemku. Tím nově vznikne mezi pozemkem žalobce a stavbou prostor (proluka). Z pohledu přesunutí „těžiště“ nové stavby je nutné hodnotit i většinu námitek žalobce stran zásahu do místních poměrů. Městský soud dále zdůraznil, že mohl hodnotit pouze námitky, které žalobce vznesl k ochraně jeho práv, nikoli práv zbylých sousedů. Ve světle výše uvedeného městský soud nejprve nepřisvědčil námitce nedodržení minimální odstupové vzdálenosti. Normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem, nelze bez dalšího úspěšně namítat, že pohoda bydlení bude narušena.

[3] Jde-li o námitku zastínění žalobcova pozemku, městský soud předně nesouhlasil s tím, že by se touto námitkou správní orgány nezabývaly. Žalovaný vyvrátil žalobcovy obavy jak ze zastínění oken obytných místností jeho domu, tak ze zastínění jeho pozemku. Na každou změnu v území, zejména jde-li o hustě urbanizovanou lokalitu, je třeba přednostně pohlížet z perspektivy celku. Navrhovaná stavba zásadněji nevybočuje z okolní zástavby. Stran výšky nejde o žádné „gigantické“ zvětšení stavby. Ani rozšíření půdorysu stavby směrem do dvorní části nevyvolá nepřipustnou změnu poměrů zastínění. S ohledem na žalovaným podrobně popsané okolnosti věci nebylo nezbytně nutné po stavebníkovi požadovat zpracování studie oslunění a zastínění žalobcova pozemku. Domníval-li se přesto žalobce, že nová stavba nepřiměřeně zastíní jeho pozemek, měl svá tvrzení podložit. Stavebník dodržel dostatečnou odstupovou vzdálenost od hranice pozemku žalobce a výškovou hladinu danou okolními stavbami. Městský soud dodal, že správní orgány v odůvodnění jejich rozhodnutí dostatečně vysvětlily, že nová míra zastínění (imisi) nemůže být nepřiměřená místním poměrům a nemůže podstatně omezit obvyklé užívání sousedního pozemku.

[4] V návaznosti na to se soud zabýval námitkou imisí pohledem, jelikož nová stavba počítá s okny z koupelny a WC směrem k nemovitosti žalobce. Sama skutečnost, že z jedné nemovitosti je možné nahlížet do druhé, nepředstavuje imisi, i když se jedná potenciálně o nahlížení obtěžující. Aby bylo takové nahlížení možné považovat za imisi, musí se jednat o mimořádnou situaci, kdy stavební úprava neodpovídá standardním společenským poměrům a oprávněným zájmům dotčených osob. Městský soud i zde opět odkázal na odůvodnění žalovaného. Odkazy žalobce na judikaturu označil za nepřiléhavé a upozornil na naléhavost umístění oken do štítové zdi s ohledem na jejich funkci. I pokud by se snad stavebník někdy rozhlédl z oken koupelny či WC, takový pohled bude při dodržování základních pravidel slušnosti pouze nahodilým zásahem do soukromí. Nelze předpokládat soustavné a

pokračování

dlouhotrvající obtěžování pohledem. Důvodnou soud neshledal ani námitku, že žalobce budou obtěžovat pohledem zákazníci obchodu.

[5] Nedůvodnými soud shledal i komplex námitek týkající se navrhovaného řešení dopravy v klidu. S žalobcem souhlasil, že při hranici s jeho pozemkem dojde ke zvýšení průjezdů po pozemku stavebníka. Lze se domnívat, že se zvýší také provoz v uliční části. Jistě tím vzroste hluk, prašnost či znečištění výfukovými plyny. Nejde však o změnu nepřiměřenou místním poměrům. S ohledem na potřeby vlastníků nemovitostí, které se v průběhu času mění, nelze jednou dosažený stav či situaci v území zakonzervovat. Pokud je sporná stavba v souladu s územně plánovací dokumentací, nelze lpět na ochraně statusu quo. Zvýšení imisí vyvolaných jednak vyšší frekvencí průjezdů po hranici žalobcova pozemku, jednak parkováním ve dvorní části stavebníkova pozemku by dle vyjádření stavebníka nemělo být natolik zásadní. Počet průjezdů by neměl podstatným způsobem narušit pohodu žalobcova bydlení, jehož pozemek bude před imisemi chránit také 2,4 m vysoká zeď. Žalovaný v tomto směru též detailně zjišťoval místní poměry v bloku přilehlých ulic.

[6] Městský soud nesouhlasil s městským soudem ani co do námítky nedostatečného statického posouzení nové stavby. Připustil, že odůvodnění k část odvolacích námitek plyne z rozhodnutí žalovaného jen implicitně (obecná odpověď na výtky vznesené ve vyjádření k projektové dokumentaci od Ing. Řežába). Jelikož však žalovaný vyhodnotil, že v dané fázi řízení nebylo nutné, aby stavebník předložil dokumentaci pro provádění stavby, a naopak tuto dokumentaci stavebník *musí* předložit *před zahájením realizace* stavby, jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Uvedené vyjádření Ing. Řežába se v podstatné části shoduje z jeho znaleckým posudkem z 14. 1. 2023. Jeho posudková část ani závěr znalce nejsou v rozporu se závěry žalovaného. Žalovaný i znalec dospěli ke shodnému závěru, že před zahájením realizační fáze stavby je nutné vypracovat dokumentaci pro provedení stavby. Ovšem žalobce znaleckým posudkem odůvodňuje námitku, kterou tento posudek nepodporuje. V řízení o žádosti o vydání stavebního povolení správní orgány neřeší konstrukční část stavby v takové míře detailu, jak po nich vyžaduje žalobce. To žalovaný žalobci srozumitelně vysvětlil. Městský soud neshledal, že by v tomto směru žalovaný postupoval mimo meze správního uvážení. Veřejný zájem i vlastnická práva žalobce budou dostatečně ochráněny předložením dokumentace pro provádění stavby. Na provádění stavby bude stavební úřad dohlížet. Městský soud dále připomněl, že stavebník na základě konzultací s vlastníky sousedních nemovitostí ustoupil od původního způsobu založení stavby se záměrem minimalizovat její vliv na sousední nemovitosti. Účelem stavebního řízení je vydání stavebního povolení nebo zhodnocení, proč stavební povolení nemůže být uděleno. V řízení doposud nevyvstaly takové skutečnosti, které by vylučovaly vydání stavebního povolení na základě ověřeného stavebně konstrukčního řešení. Žalovaný podle soudu správně konstatoval, že stavebníkovi ani žalobci nemůže nařídít provedení pasportizace. Označil za rozumné, pokud stavebník zohlední doporučení Ing. Řežába a zdokumentuje současný stav všech sousedních pozemků a budov jako podklad pro případné posouzení vzniklé újmy. Provedení tohoto průzkumu ovšem není podmínkou vydání stavebního povolení. Pokud navzdory průzkumu a přijatým konstrukčním opatřením vznikne na sousedních nemovitostech újma, ta se řeší v občanskoprávní rovině.

II. Kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Přednesl, že soudy již opakovaně přijaly závěr, že samotné dodržení právních předpisů bez dalšího neznamena, že v důsledku stavebního záměru nemůže dojít k zásahu do práv vlastníka sousední stavby. Dále zdůraznil, že setrvává na oprávněnosti svých žalobních námitek a žádá o jejich přezkum ze strany Nejvyššího správního soudu. Shrnl též svá základní východiska, která se odvíjí od toho, že ke stavebnímu záměru je přistupováno jako by se jednalo stavbu novou, a nikoliv odstranění stavby původní a zbudování stavby nové. Místní poměry ve vztahu k sousedním stavbám již byly nastaveny původní stavbou, což správní orgány nerespektují. Intenzita nynějšího záměru přípustný limit změny místních poměrů překračuje.

[8] Stěžovatel v návaznosti na to v rámci kasační stížnosti uplatňuje samostatné (oddělené okruhy argumentace týkající se 1) statického posouzení a vlivu na sousední nemovitosti, 2) zastínění nemovitosti, 3) řešení dopravy a 4) zásahu do pohody bydlení. Obsah námitek stěžovatele Nejvyšší správní pro větší přehlednost tohoto rozsudku shrne v rámci samotného vypořádání stěžovatelovy argumentace. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že kasační stížnost obsahuje shodné námitky jako odvolání i jako žaloba. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ve vztahu k dílčím námitkám stěžovatele vždy označil část rozhodnutí, v níž se danou námitkou již zabýval. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Vzhledem k základnímu východisku kasační stížnosti formulovanému samotným stěžovatelem (o setrvání na žalobních námitkách a žádosti o jejich opětovný přezkum) a i s přihlédnutím k vyjádření žalovaného považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve v obecné rovině především zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla kasační stížnost (její část) přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského (městského) soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (rozsudky NSS z 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo z 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským (městským) soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti jeho závěrům, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; z 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; či z 12. 7. 2024, čj. 8 As 205/2023-25, bod 11). Kasační stížnost je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), pokud se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[12] Stejně tak je třeba úvodem připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek

pokračování

NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44).

[13] Ohlédnout pak nelze ani od toho, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud tedy posuzuje – až na výjimky – kasační stížnost jen v mezích jejího rozsahu a uplatněných (přípustných) důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Obecně a kuse zdůvodněná kasační stížnost pak předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Uplatní-li proto stěžovatel obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (k tomu viz rozsudky NSS ze 14. 8. 2019, čj. 8 As 153/2019-39, nebo z 13. 9. 2017, čj. 7 As 208/2017-20, a rozsudek rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a z 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[14] Ve světle výše uvedených východisek setrvalé judikatury správních soudů se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zabývá nejprve „základními východisky“ stěžovatelovy argumentace a poté přistoupí k posouzení jednotlivých uplatněných námitek v rámci okruhů, jak je stěžovatel v kasační stížnosti rozčlenil.

[15] Jde-li o stěžovatelem uplatněná východiska, zde Nejvyšší správní soud poukazuje s ohledem na výše citovanou judikaturu v první řadě na to, že není jeho rolí činit opětovný „přezkum“ žalobních námitek, o který úvodem kasační stížnosti stěžovatel „žádá“, neboť by to popíralo výše popsany smysl řízení o kasační stížnosti. Takový postup by ve svém důsledku činil rozhodnutí městského soudu (v daném případě navíc velmi detailně odůvodněné) v podstatě nadbytečným.

[16] K dalším základním východiskům stěžovatele pak Nejvyšší správní soud uvádí, že jsou totožná jako „základní východiska“ žaloby, přičemž není zřejmé, v čem konkrétně závěry městského soudu měly tato východiska opomenout. Zmiňuje-li tedy opětovně stěžovatel to, že se v daném případě jedná o odstranění původní stavby, což se má projevit i v případě posouzení místních poměrů, lze k tomu pouze uvést, že odůvodnění napadeného rozsudku se těmito aspekty dané věci zabývá (viz zejm. body 12 a násl.), přičemž Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší za stěžovatele domýšlet, v čem mohou být tyto úvahy soudu nezákonné. Jde-li pak o poznámku stěžovatele, podle něhož se správní orgány dostatečně nezabývaly změnou poměrů v důsledku odstranění původní stavby, je třeba připustit, že ta může typově představovat setrvání na dříve vznesené žalobní argumentaci. Navíc pokud by městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které by nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí, k čemuž by měl Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (např. rozsudek NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91). K tomu však v projednávané věci nedošlo. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí totiž na různých místech z existence předchozího objektu vychází (např. str. 9. rozhodnutí žalovaného). Obecnější argumentace stěžovatele, že tomu tak nebylo, tedy nemůže obstát. Pro úplnost pak lze dodat, že konstatování stěžovatele, podle něhož intenzita daného záměru překračuje přípustný limit změny místních poměrů, pro svoji obecnost nemůže samo o sobě projednatelnou kasační námitku vůbec ani představovat.

[17] V okruhu kasační argumentace týkající se statického posouzení a vlivu na sousední nemovitosti stěžovatel v první řadě městskému soudu vytýká, že bagatelizuje stěžovatelem

předložený důkaz spočívající ve vyjádření soudního znalce (Ing. Řežába). K tomu stěžovatel dodává, že připomínky uvedeného znalce jsou natolik zásadní, že v rozporu se závěry soudu odůvodňují postup nad rámec zákona, tj. zjištění podstatných okolností (týkajících se ohrožení sousedních staveb) již v povolovacím řízení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou nedostatečného statického posouzení (včetně zmíněného vyjádření soudního znalce) se městský soud podrobně zabýval v bodech 39 a násl. napadeného rozsudku. V souladu se shora uvedenou judikaturou pak ani zde Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší za stěžovatele domýšlet, v čem konkrétně městský soud vyjádření znalce bagatelizuje, resp. které jeho připomínky jsou natolik zásadní, aby to závěry napadeného rozsudku zpochybnilo. Daná část kasační argumentace tedy pro svoji obecnost ani nenaplnuje požadavky na formulaci kasační námitek, na základě nichž by napadený rozsudek mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat.

[18] Zdůrazňuje-li stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti dále to, že stavebník ustoupil od původního způsobu založení stavby právě v důsledku předloženého vyjádření soudního znalce, pročez je nutné se zabývat i dalšími námitkami statika, zde je nutné připustit, že tato námitka již v určité míře konkrétní reakci na závěry napadeného rozsudku představuje. Přisvědčit však této argumentaci nelze. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu považuje za nutné zdůraznit, že městský soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a to v rámci řádně a včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud sám stavebník některému z požadavků plynoucích ze znaleckého vyjádření před vydáním napadených rozhodnutí vyhověl, nelze z toho bez dalšího dovozovat nezákonnost rozhodnutí žalovaného či klást vyšší požadavky na podobu jeho odůvodnění.

[19] K navazující části kasační argumentace stěžovatele týkající se statického posouzení (odkaz na technickou zprávu, předcházení škodám ostatních účastníků, stavebně-technický průzkum sousedních objektů) pak lze uvést pouze tolik, že ta je v podstatě zcela zkopírovanou žalobní argumentací, u níž není vůbec zřejmé, jak reaguje na konkrétní závěry odůvodnění napadeného rozsudku, které v této souvislosti městský soud zaujal. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že městský soud nijak nepopírá ani nezlehčuje obavy stěžovatele týkající se ohrožení jeho domu, poměrně detailně však ve výše odkazovaných částech napadeného rozsudku vysvětlil, proč nepovažuje rozhodnutí žalovaného v dané části za nezákonné, na což však stěžovatel (vyjma zopakovaní již uplatněné žalobní argumentace a obecní polemiky) nijak nereaguje.

[20] Další sporná otázka se v projednávané věci týká stěžovatelem tvrzeného zastínění jeho nemovitosti. V tomto ohledu stěžovatel předně odkazuje na závěry plynoucí z rozsudků NSS z 1. 11. 2012, čj. 8 As 27/2012-113, a z 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019-37, jejichž části (resp. právní věty) přímo cituje. Stejně tak ovšem učinil již v žalobě, přičemž z jeho nynější kasační argumentace není zřejmé, v čem nesouhlasí s městským soudem, který se k významu obou rozsudků pro projednávanou věc vyslovil (viz body 16, 20 či 29 odůvodnění rozsudku). V případě uvedených odkazů se tedy o přípustnou kasační argumentaci nejedná.

[21] Stěžovatel v rámci tohoto okruhu kasační argumentace dále polemizuje se závěrem městského soudu, podle něhož podklady pro posouzení dané otázky měl zajišťovat sám. V této souvislosti vyslovil své přesvědčení, že pokud podal námitky, je po něm nepřiměřené

pokračování

požadovat zajišťování podkladů za účelem posouzení jakékoliv sporné otázky. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou zastínění se městský soud zabýval především v bodech 21 a násl. napadeného rozsudku. Vysvětluje, proč podle něj v dané věci nebylo nutné po stavebníkovi požadovat zpracování studie oslunění a zastínění pozemku stěžovatele. S odkazem na rozsudek NSS z 16. 5. 2017, čj. 8 As 218/2016-61 (jeho body 25-27) pak městský soud dodal, že pokud se přesto stěžovatel domníval, že stavba nepřiměřeně zastíní jeho pozemek, měl svá tvrzení podložit. V tomto směru Nejvyšší správní soud neshledává v závěrech městského soudu nic nepřiměřeného a není na místě mu zde cokoliv vytknout, tím spíše pracuje-li s již existující předchozí soudní praxí. Ostatně spornou otázkou zde není, zda (obecně) lze požadovat po účastníkovi, který podá námitky, „*zajištění podkladů k posouzení jakékoliv otázky*“, nýbrž to, zda s ohledem na okolnosti dané věci mohly být námitky stěžovatele důvodné. V tomto směru žádné konkrétní argumenty zpochybňující závěry městského soudu (včetně jím odkazované judikatury) stěžovatel nepředkládá.

[22] I v této části kasační stížnosti pak stěžovatel přebírá části (odstavce), které již ve zcela shodném znění uplatnil v žalobě. Pokud jde o stěžovatelem v těchto částech argumentace zmiňovanou otázku irelevance dalších staveb v lokalitě, s tou se městský soud již vypořádal (viz zejm. bod 25 rozsudku obsahující též odkaz na předchozí části jeho odůvodnění). Na tuto jeho argumentaci kasační stížnost nijak nereaguje, a tudíž je i v této části nepřipustná. V navazujících výtkách stěžovatele týkajících se toho, že správní orgány se nezabývaly dopadem změn (resp. se nezabývaly tím, jak se zastínění změní či zastíněním pozemku), sice lze shledat přípustné setrvání na již uplatněné argumentaci (viz bod [16] shora), této argumentaci však nelze přisvědčit. Jak totiž plyne z příslušné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný tyto otázky neopomněl, a i s odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se jimi zabýval. Proto ani zde nelze mít za to, že by městský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného.

[23] Samostatnou část kasační stížnosti stěžovatel věnuje navrhovanému řešení dopravy v klidu. Zde stěžovatel v reakci na jím citované části odůvodnění napadeného rozsudku předně namítá, že je nepřiměřené argumentovat příjezdem a odjezdem jednoho vlastníka (stěžovatele) oproti příjezdu neomezeného množství zákazníků do prodejny. Není přiměřené zvýšit mnohonásobně frekvenci dopravy v místě. Podle stěžovatele je zarážející, že se v tomto ohledu soud spokojil s vyjádřením stavebníka, který neočekává, že s ohledem na velikost prodejny budou jezdit zákazníci autem.

[24] K této části kasační argumentace Nejvyšší správní soud předně uvádí, že napadený rozsudek – jde-li o otázku řešení dopravy – vychází z více (různých) argumentů (viz body 34 až 38 rozsudku městského soudu). Přihlédnutí k vyjádření stavebníka tedy zdaleka nepředstavuje jediný důvod, pro který se městský soud s daným okruhem žalobních námitek netotožnil a neshledal v dané části rozhodnutí žalovaného nezákonným. Zabýval se též relevantní úpravou plynoucí z prováděcích předpisů, otázkou podstatné změny poměrů v daném území a hodnotil mimo jiné též místní poměry v bloku přilehlých ulic. Především pak městský soud nijak nezpochybnil, že se provoz v uliční části před nemovitostmi žalobce i stavebníka zvýší. Přihlédl pak i ke zvýšené frekvenci průjezdů ve dvorní části stavebníkovy pozemku. Kasační stížnost však s těmito dílčími (konkrétními) závěry městského soudu nijak nepolemizuje a stěžovatel setrvává u spíše obecného nesouhlasu s přiměřeností

zvoleného řešení. Městský soud všechny stěžovatelem opakovaně zmíněné okolnosti zohlednil (zvýšená frekvence dopravy, parkovací stání ve dvoře, zvýšení hluku, prašnosti a znečištění), nicméně k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného nedospěl. V reakci na uplatněné kasační námitky je tedy (ve stejné míře obecnosti) nutno uvést, že městský soud nepominul při posouzení dané otázky žádnou z okolností, jež v této souvislosti stěžovatel považuje za významné. Je pravdou, že městský soud v této souvislosti vyšel též z toho, že i stěžovatel má sám na hranici s pozemkem stavebníka zřízen vjezd do oplocené části pozemku (a dodal, že pozemky budou odděleny vysokou zdí). Tato část odůvodnění napadeného rozsudku však nebyla klíčovým (či snad jediným) argumentem, na kterém městský soud své závěry založil. Proto závěry městského soudu nemůže zvrátit ani obecný poukaz stěžovatele na to, že běžný způsob používání příjezdu vlastníkem pokojné užívání jeho pozemku neohrožuje, zatímco sporný stavební záměr ano.

[25] I v této části kasační argumentace pak stěžovatel přebírá části žalobní argumentace (týkající se zásahu do práv stěžovatele a dopravní situace v daném místě), u nichž není zřejmé, jak jejich prostřednictvím reaguje na shora reprodukované odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovateli pak konečně nelze přisvědčit ani v tom, že by napadený rozsudek nepřipustně předjímal vznik problematických situací před vjezdem stěžovatele, aniž by současně shledával zásah do jeho práv. Městský soud totiž v této souvislosti pouze hypoteticky zmínil, že pokud by zákazníci stavebníka blokovali vjezd stěžovatele, bylo by možné za pomoci příslušného úřadu opatřit vjezd na pozemek stěžovatele náležitým dopravním značením (viz bod 38 napadeného rozsudku). Stejně tak již městský soud stěžovateli vysvětlil, proč podle něj nelze přihlížet k rozsudku NSS ze 14. 1. 2015, čj. 6 As 189/2014-38, na který stěžovatel v kasační stížnosti (bez bližší argumentace) opětovně odkazuje.

[26] V neposlední řadě pak stěžovatel uplatnil argumentaci týkající se zásahu do pohody bydlení v souvislosti s umožněním pohledu z nemovitosti stavebníka na nemovitost a dvůr stěžovatele. V této části kasační stížnosti stěžovatel předně cituje pasáže z odůvodnění rozsudků NSS z 30. 7. 2013, čj. 4 As 97/2013-40, a z 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116. Ani v tomto případě však není zřejmé, v jaké směru mají tyto citace zpochybnit závěry napadeného rozsudku, který oba zmíněné judikáty ve svém odůvodnění již zohlednil (viz zejména body 16 a 33 odůvodnění napadeného rozsudku).

[27] I v této části kasační stížnosti pak stěžovatel doslovně přebírá části (odstavce) z textu žaloby (konkrétně ve vztahu ke změně stávajících poměrů, narušení jeho soukromí či zohlednění dalších budov v daném bloku zástavby). Z těch však nelze v této podobě dovodit, jak jejich prostřednictvím stěžovatel reaguje na odůvodnění napadeného rozsudku. Ani zde se tedy nemůže jednat o přípustnou kasační argumentaci. Reakcí na odůvodnění napadeného rozsudku je naopak argumentace stěžovatele, který považuje za nedostatečné tvrzení soudu (v reakci na námitku stěžovatele) týkající rozhlédnutí z oken koupelny a WC stavebníka na nemovitosti stěžovatele. K tomu je však třeba uvést, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatečné) by bylo jen takové rozhodnutí a jeho odůvodnění, z něhož by nebylo zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené (viz např. rozsudky NSS z 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, z 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, či z 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47). Takové vady však v nynějším případě Nejvyšší správní soud neshledal.

pokračování

Městský soud totiž na námitky stěžovatele týkající se imisí pohledem reaguje, a to dostatečně komplexně (viz zejm. bod 33 rozsudku). Zdůrazňuje přitom mimo jiné i funkční aspekt sporných oken v nemovitosti stavebníka. Stěžovatelem zmiňovaná pasáž napadeného rozsudku tedy nepředstavuje jedinou (a ani rozhodující) argumentaci městského soudu ve vztahu k příslušné části žaloby. Kasační námitka spočívající v nedostatečnosti úvah městského soudu v návaznosti na jeho závěr týkající se výhledu z oken koupelny a WC tedy není důvodná.

[28] Jde-li pak o navazující poznámku stěžovatele spočívající v tom, že není v jeho možnostech (ani obecně v technických možnostech) zabránit vzniku imisí (pohledu z oken stavebníka), ani zde není zřejmé, jak tím stěžovatel na závěry městského soudu v projednávané věci reaguje. Napadený rozsudek totiž není v dané části vystaven na tom, že by snad zákonnost rozhodnutí žalovaného v tomto směru posuzoval podle možnosti stěžovatele zamezit vzniku imisí (pohledů). Jak již bylo výše uvedeno, městský soud pohled na nemovitosti stěžovatele nevyloučil, naopak s takovou možností přímo počítá. Tato část kasační argumentace se tedy se závěry napadeného rozsudku míjí.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z přípustných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[31] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci však žádnou takovou povinnost soud neuložil. Proto (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení osoba zúčastněná nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. září 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu